

ЕТО КАК ТРИМА ДУШИ СЕ ЛИШИЛИ ОТ ЗРЕНИЕ

"Получили добър урок."

еднѣж, заедно със Софроний, отидохме в дома на софиста Стефан, за да беседваме с него. Беше около обяд. Той живееше близо до храма на пресвета Богородица, именуван "Доротея". Храмът бил въздигнат от блажения папа Евлогий. При нашето почукване на вратата се показа една девойка и ни каза: "Той още спи. Почакайте малко." Тогава аз казвам на Софроний: "Да отидем до Тетрапил и там да поседнем!" Местността Тетрапил бе любимо място за александрийци. Казват, че основателят на града Александър, като взел от Египет останките на пророк Йеремия, погребал ги там. Като стигнахме Тетрапил, не намерихме никого, освен трима слепци. Мълчахме и не проронихме нито дума, когато поседнахме при слепците със своите книги в ръка. Слепците беседваха помежду си и единият от тях говореше на другия:

- Ти как ослепя?

- На младини аз бях моряк - отговори събеседникът. - Плувахме от Африка и в морето изведнѣж ме заболяха очите. Появи ми се перде в тях и аз ослепах.

- А ти как ослепя? - запита този слепец другия другар по нещастие.

- Аз бях стъклар по занятие, отливах стъкла. Искри попаднаха в очите ми и аз ослепах. Ами ти как изгуби зрението си? - запитаха двамата слепци първия.

- Да ви кажа искрено, - отговори той - на младини ненавиждах труда, при това пък бях и прахосник. Стигнах дотам, че нямаше какво да ям и започнах да крада. След като бях извършил вече много престъпления, веднѣж застанах на площада. Гледам, погребват покойник, разкошно облечен. Вървя след процесията, за да забележа мястото на погребението. Обиколиха църквата "Св. Йоан" и, като положиха покойника в гробницата, се разотидоха. Тогава, като останах сам, влизам в гробницата. Снех всички дрехи на покойника и оставих на него само савана. Готвех се вече да изляза, когато лошата ми привычка ми нашепна: я сграбчи и савана, той е от скъпа материя. И аз се върнах обратно. Като свалих савана, оголих напълно мъртвеца. Той изведнѣж застана пред мене, прострял и двете си ръце... Като ми опипа с палци лицето, извади ми очите. Тогава аз, нещастният, като хвърлих всичко, с голяма скръб и ужас излязох от гроба. Ето и аз ви разказах как ослепах...

Като изслуша това, Софроний ми кимна с глава. Станахме и си тръгнахме.

- Хайде, достопочтени авва, - ми каза той - днес ние повече не ще се